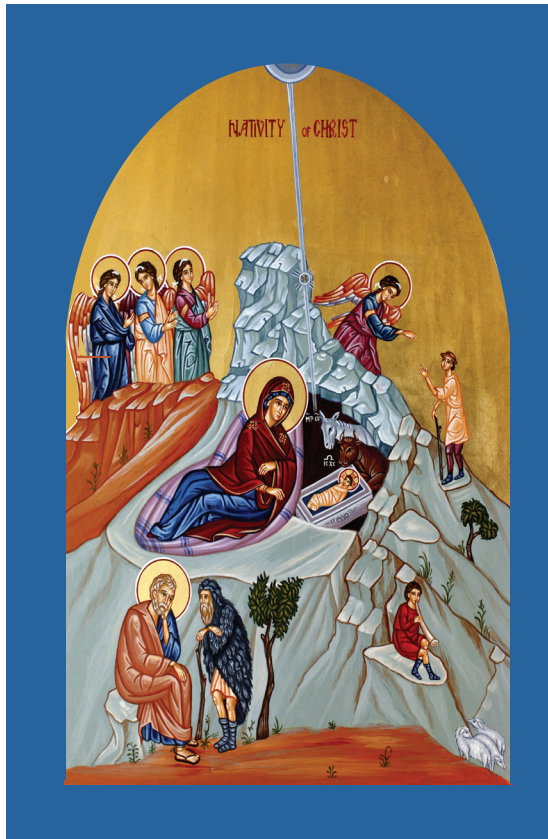

**Christ is born!
Glorify Him!**

**Hristos Se naște!
Măriți-L!**

Table of Contents

3	Mother Gabriella's Greetings
4	Thanksgiving Day
7	Learning Contentment ...
12	Christmas Day
15	The Day After Christmas
29	Schedule of Services for Christmas

Cuprins

17	Thanksgiving – Zi de mulțumire
20	A învăța să fi mulțumit...
25	Ziua de Crăciun
27	A doua zi de Crăciun
29	Programul slujbelor de Crăciun

Copyright 2020 Dormition Orthodox Monastery
All Rights Reserved.

No part of this journal may be reproduced in any way or by any means
without prior permission of the monastery.

Dear Friends,

Greetings in the Lord,

It is now nine months since the monastery has been closed to pilgrims. Even though we cannot see you, we are reminded of the words of St. Paul to the Thessalonians:

“But we, brethren, having been taken away from you for a short time in presence, not in heart, endeavored more eagerly to see your face with great desire” (2:17).

The circumstances we, as individuals and as a nation, find ourselves in, are a great opportunity for us Christians to be examples of what it means to believe and have faith in God, to those who do not know God.

The particular virtues we can practice at this time are patience, compassion and almsgiving. We all know that faith is always strengthened in times of trials and challenges.

We know many of you wished to come visit the monastery but were not able to do so, you have, however, continued to send your gifts and support. We are grateful and pray for all of you and the entire nation, for all who have been affected in one way or another by the Corona virus. More so, during this period of Thanksgiving, Advent, Nativity and Epiphany our prayers will continue as fervently as we are able.

May the Lord grant to us that we remain faithful to His promise and bestow on us everything we need for our salvation.

Mother GABRIELLA and community

Thanksgiving

I will not speak on the Gospel today because this week on Thursday will be Thanksgiving day, so it is proper to say a few words about this National holiday, because of all the American holydays, this is the most Christian in nature.

The idea of giving thanks to the all Mighty God for His blessings is very old; it as old as the human race. It did not begin with the institution of Thanksgiving Day in America over 300 years ago.

The religious life of God's chose people in the Old Testament was full of ceremonies and prayers that reflected the idea of thanksgiving. There were special thanks offerings and sacrifice

s presented to God in gratitude. There was a feast held every year at the time when the harvest was gathered, and food was assured for the months to come. In the Psalms we read: "What shall I give unto the Lord for all His benefits towards me?"

Christ spoke about gratitude and the lack of it among people. In the parable of the ten lepers who were healed, only one came back and knelt giving thanks and glorifying God; "Were not ten healed," Jesus asked, "where are the other nine?"

In this country the day of Thanksgiving is being traced back to the pilgrims. It seems strange that the bleak circumstances of the year 1621 gave birth to

WINTER 2020

the Thanksgiving holyday. People today, especially the young, eat turkey and cranberry sauce and do not know what happened then. At a gathering of an elementary school some years ago the children wore “pilgrims like” costumes. A newsman present asked them what does Thanksgiving Day mean: some said, turkey, some said, pumpkin pie, others said, party. No one knew about the 102 pilgrims, who on a bleak day landed on the rocky shores of New England in the winter of 1620. They were weary and sickly after a long and difficult journey on the Mayflower ship. During the first winter in the New World almost half of them died. It is said that they had to dig seven times more graves for the dead than they built homes for the living. But in the summer that followed, they were able to clear and seed about twenty acres of land. They were men and women and children of great faith and trust in the All Mighty God. They were helped also by kind Indians who lived in the area. The planted acres brought forth their crop, and the colonists were filled with a deep sense of gratitude, of

praise and of relief.

They prepared a great feast and invited the Indians to share in their bounty. They prayed, they sang hymns and feasted on this first American Thanksgiving Day. With Joy, Governor Bradford decreed that a day be set aside for prayer and giving thanks.

When we think of how little those people had, yet how great was their gratitude; when we think of our ancestors when they came to this country how little they had and how hard they labored, day and night, yet they never lost their faith in God.

We should fall on our knees with deepest humility because we have so many things they did not have at that time and we still complain instead of giving thanks.

For instance, before Christmas, the post office is swamped with letters from boys and girls, addressed to “Santa Claus,” asking for all the things they want to receive. But after Christmas, when they have indeed received from parents, friends, and relatives the many gifts, they never write thank you notes to “Santa Claus.”

There is a legend

about two angels sent from Heaven to earth to gather up the prayers of men. One was in charge to fill his basket with the petitions of men, the other with their prayers of thanksgiving. Some time later they went back to Heaven. One had a basket heaped high with the innumerable petitions of men. The other returned with a basket almost empty.

Another story is that of a Scotch woman; when she saw the sea for the first time she exclaimed: "I thank God for one thing which is enough," meaning, water. A little girl once said to her father: "Dad, I am going to count all the stars that are in the sky." Not much later she came back and said: "Dad, I cannot count them all. I never knew there were so many." Something similar happens when we take the time to recount all the blessings we receive from God; they are innumerable.

For what can we give thanks to God in our days? There are so many things: for the gift of life, for His love and mercy, for coming to earth and dying for us on the Cross. We thank the Holy Spirit for coming and

dwelling in us, making us temples of the very God. We thank for the priests, for our faith, for the fact that we are Christians not living in darkness and unbelief. We thank God for America, the country which gives us the opportunity to grow in many ways. We are thankful for the material blessings, for health, for food, family, children, flowers, trees, and so many, many more things. Truly, there is so much to be thankful for.

In a Reader's Digest issue some years ago there was a beautiful and innocent thanksgiving prayer; it read: "We thank God for doctors and heart surgery, for the roller-skate revival, for the punk rock's ware; we thank God for blue jeans that fade and dreams that do not. For a Pope who is Polish and jokes that are not polish, for elections and electricity, for elephants and butterflies, for our food in which everything must be chocolate and everything without calories, for Christmas and homecomings. And above all we praise You for healing beyond hurt, for love beyond measure, for life beyond death and mysteries beyond comprehension."

Fr. Roman Braga

Learning Contentment In All Circumstances

St. Paul Learned to live a life of inner calm in the midst of external distractions. On several occasions in his writings he records the tumultuous situations he faces (E.g., 2 Cor 6:4-10; 11:23-30; 12:7-10). Yet, in spite of the continuous and immeasurable diversions that befell him, he informs the Philippians that:

I have learned, in whatever circumstances I am, to be content. I know how to be abased, and I know how to abound; in any and all circumstances I have been instructed in the mystery of satiation and hunger, abundance and scarcity. I can do all things in Christ who empowers me. (Phil (4:11-13)

Notice first that it is not simply hardship which ruin our interior quietude but seemingly beneficial things as well. Having an abundance of the things of this world can be every bit as disruptive to a contented life as scarcity, plentiful sustenance as malnourishment, and recognition as humiliation. Afflictions of the soul come not only from adversaries assaulting our aspirations and well-being but also as the wolves in the sheep's clothing of worldly prosperity and comfort. St. Paul's contentment is not found in the transitory characteristics of this world, whether they be harmful or helpful to his physical well-being, but in Christ who is the same yesterday, today and forever. How, practically speaking, did he come to experience this contentment?

St. Paul says he *learned* to be content, and he has been *instructed* in the mystery of sanitation and hunger, abundance and scarcity. The peace of God did not descend with the wave of a wand that magically and instantaneously transformed his life. Like us, St. Paul had to learn how to live the Christian life, to live with and rely on Christ in the relentless adversities and blessings of life. What can we learn from him to protect us from the global fragility, national instability, parish and family tensions and personal anxieties that are relentlessly assaulting our sense of stability and robbing us of any hope for tranquility? What can

we learn from him to protect us from the abundance, comfort, leisure, wealth, convenience, and materialism that insulate us from the divine peace that the world cannot provide? How did he *learn* contentment in *all* circumstances? He tells us how in the preceding verses and invites us to follow the path he has trodden.

Rejoice in the Lord always

Rejoice in the Lord always; again I will say, rejoice. Let your forbearance be known to all men. The Lord is near. (Phil 4:4-5)

We may react defensively, even harshly, to the exhortation to rejoice in the midst of trials. How can I rejoice when I lost my job? When I am arguing with my spouse? When I am worried about my children? When I am at odds with my priest? When I am isolated from my friends and family? Isn't it some kind of a cruel and insensitive joke to expect me to rejoice? And yet, if we are honest with ourselves, we might reflect on whether we rejoice *in the Lord* when bountiful gifts befall us and life seems dependably rosy. Let us begin, then, by being candid with ourselves about the extent to which our emotions depend on our external circumstances. This is foundational to St. Paul's exhortation.

Consider carefully his words. He does not ask us to rejoice *in our current circumstances*, neither in the tribulations that are befalling us nor in the welfare bestowed on us, but *in the Lord*. Our feelings are indeed powerfully influenced by the tangible reality that encompasses us. We readily succumb to the emotional rollercoaster, raising us high into the heavens with hopes and anticipations only to send us plummeting into the depth with unmet expectations and disappointments. St. Paul, however, is teaching us that the reality of this transitory world need not manipulate our emotional state if we only focus our attention on the reality of Christ who is constantly present with us, who embraces us through life's ups and downs.

Like an injured child who runs to the embrace of his mother, so too, we are comforted by Christ's protective embrace that is more powerful than any of our injuries—even more powerful than death itself. And like an exuberant child who runs to his mother to share the delight of a new discovery, so too we are strengthened by the joy of the Lord that the world cannot take

away. Without ignoring the transitory reality of our circumstances, let us embrace the immeasurable greater reality invisibly present and fulfilling all things. St. Paul assures us, “The Lord is near.” Let us run to him!

Pray with thanksgiving

Be anxious for nothing, but in everything by prayer and supplication with thanksgiving let your request be known to God. And the peace of God, which surpasses all understanding, will guard your hearts and your minds in Christ Jesus. (Phil 4:6-7)

Anxiety is a common companion in life. Our Lord emphasizes that anxiety arises when we are focused on the future, preoccupied with what *might* happen, instead of being absorbed in the present, experiencing what *is* happening. He contrasts our worldly cares which arise from us attempting to take care of ourselves with a calm life in the kingdom where our heavenly Father provides for us (Mt 6:31-34). This obsession with the future might be gloomy with dread or radiant with anticipation, yet in either case we will notice an inner restlessness that displaces a tranquil comfort in the present. In this way, awareness of our own anxiety, our inner turbulence, becomes an invitation to leave our imaginings about the future, where God is absent, and return to the present, where God is patiently and lovingly waiting for us.

St. Paul offers us practical guidance on how to make that transition from the future to the present, from the world to the kingdom, from anxiety to a divine inner peace: “by prayer and supplication, with thanksgiving, let your requests be known to God.” Prayer (*προσευχή*) is simply talking to God. We are encouraged to talk to God about everything, but St. Paul highlights two aspects of prayer that are essential if we are to overcome anxiety: supplication and thanksgiving.

Supplication (*δέησις*) is making our request (*αἰτήματα*) known to God. It is asking God for things, letting him know what we want. There are two hindrances to following St. Paul’s guidance here, both of which are semi-conscious deterrents to proper prayer. First, since God already knows what we want before we ask, we reason, what is the point of asking? Secondly, we fear the things we ask are trivial, unspiritual, or selfish and thus we are embarrassed to ask God for them. Both of these

obstacles arise from a mistaken piety: he will give us what we need so we should not presume upon him; instead we should simply accept what he provides without ‘bothering’ him. But the point of asking God for things is not primarily to receive what we ask for, but to *offer* all of our desires and wants, all our worries and fears, ourselves, one-another, and our whole life to Christ our God. St. Paul emphasizes in this very passage *not* that we will receive what we ask for, but that “the peace of God, which surpasses all understanding, will guard your hearts and your minds in Christ Jesus.” In offering our entire inner universe of concerns to God, we make room in our hearts for the indwelling peace that neither words nor concepts can contain, where thieves cannot enter nor moths destroy.

Making our requests to God without thanksgiving, however, short-circuits our supplications. Thanksgiving (*εὐχαριστία*) is precisely what turns our requests into offerings. Thankfulness acknowledges that what we are receiving comes as a gift from God, realizing that every good gift and every perfect gift comes down from the Father of lights. It is a profound expression of trust that God knows what is best for us. We ask him whatever we want, and we thank him for whatever he gives. Thanksgiving is what opens our eyes to see God’s invisible presence in the visible world. Over time, intertwining thanksgiving to God with our requests has a subtle transformative influence on our desires, reshaping what we think we want, thereby undermining the sources of our anxieties and letting peace enter in their place.

Maybe this sounds simplistic. It is indeed simple, but not simplistic. For its effectiveness lies precisely in a simplicity that finds a home in the humility to surrender our cares to God in childlike requests and assured gratitude. We know from daily experience how very difficult it is to let go of the thoughts tormenting—our fallen mind relentlessly manipulating a God-forsaken imaginary future, whether utopian or dystopian, with self-assured confidence. It is only unpretentious conversation with God, gratefully acknowledging his presence and care for us, that dissipates the mental illusions that fuel our anxieties.

Think Uplifting Things

Whatever is true, whatever is honorable, whatever is just, whatever is pure, whatever is lovely, whatever is commendable, if there

is any excellence, if there is anything worthy of praise, *think about these things*. What you have learned and received and heard and seen in me *practice these things*, and the God of peace will be with you. (Phil 4:8-9; emphasis added)

In this third piece of advice, St. Paul again promises peace, this time not as a result of prayer, but of the two-fold instruction *to think* and *to act* in intentional ways: to think good thoughts and to follow good examples.

The resolute conviction of St. Paul, and all of our Holy Tradition, is that we have control over what we think. We can, as St. Paul writes to the Romans, set our mind on the things of the spirit (Rom 8:5-7). It is up to us. Just because a certain thought enters our head it does not mean we have to believe it, own it, make it ours. We can replace critical or disquieting thoughts with reflections with what is commendable or excellent or praiseworthy. This is not to deny the reality of the negative things we face, but to decide not to focus on them, not to have our minds controlled by them. We choose to gaze at the positive while only glancing at the negative. We do not do this once for all time, but at all times to achieve oneness with Christ.

Similarly when we choose to focus our attention on good models, the people that God has placed in our lives who are worth emulating, including the saints, we will gradually become like them, who are in turn like Christ. “Be imitators of me,” St. Paul teaches, “as I am of Christ” (1 Cor 11:1). We begin to value what they value, to yearn for what they yearn, to pray the way they pray, to endure the way they endure, to rejoice the way they rejoice. The world knows the power of imitation. It constantly bombards us with images and advertisements to entice us to be like a famous athlete, a well-known star, a fabricated ‘ideal’ human—if only we buy their products. Such emulation brings torturous restlessness instead of peaceful contentment. Let us choose wisely whom we imitate.

Like St. Peter, if we focus our attention on the wind and the waves—on negative thoughts and worldly mentors, we will find ourselves sinking under the sea of fruitless and disturbing anxieties; but if we keep our eyes fixed on Jesus, the source and destination of our faith, and on his great cloud of witnesses surrounding us, we will walk on divinely peaceful waters in the

midst of worldly raging storms.

Let us learn the, then, with St. Paul, contentment in all circumstances by rejoicing in the Lord always, by talking to God about everything with thanksgiving, and by following in the footsteps of his saints with God-pleasing thoughts.

Fr. John Konkle

Christmas Day

It was on Christmas morning. The owner of a big shaggy dog called the local veterinarian and said: “Hello Doc; It is my dog, Prince,” he said, “there is a large swelling at the corner of his mouth.” “Oh, man, but it is Christmas morn-

ing,” the veterinarian replied, “can’t it wait until tomorrow?” “Please Doc, let me bring him to you now.” “Okay, bring him now because I am going to church.” When the dog arrived with his master the veterinarian made a brief examination, and asked the owner: “Do you have children?” “Oh, Good Heavens,” the alarmed man replied, “is it contagious?” “No,” said the veterinarian, “it is just bubble gum.”

The joy of Christmas is contagious; it is more contagious than bubble gum, but not primarily because of our gifts of dolls, trucks, pretty dresses, sweaters, ties, candies, and bubble gum. The joy of Christmas is contagious because of the spirit behind the gifts. And the Christmas spirit is this: The gracious God became one of us to

tell us that He loves us. And in our Christmas giving we symbolize our inner desire to spread this Good News everywhere.

Today we go caroling to tell everybody that God comes into the flesh and blood of humanity. He becomes man, He becomes one of us. The little children look at Christmas cards portraying the little babe, the manger, the three Magi, the shepherds, and they learn that on this day is Jesus' birthday. But this only touches the fringes of this gigantic event. Jesus came to bring peace. But what kind of peace? The world never had peace since Adam transgressed God's commandments and will never have peace until we repent. In the Gospel of St. John Jesus says: "Peace I leave with you, My peace I give to you; not as the world gives do I give to you. Let not your heart be troubled, neither let it be afraid" (Jn. 14:27). Jesus came into the world to give us peace of mind and soul; that is what counts. This is the message of Christmas.

Think of the times into which Jesus was born. Palestine was a place of social upheaval. The Roman Empire

held its heavy military hand over the entire Mediterranean world. Zealots were plotting assassinations and acts of terrorism. The very few rich and powerful lord it over the impoverished masses. Religious leaders played games with the political leaders as to maintain their positions. Jerusalem was a place of blood and confrontation. Christ was born in this climate, yet He became the timeless source of peace: the peace of mind and soul.

We look inside the manger and we see a Baby, we see a Cross. We see Danger; we see risk. We see the clash between what we are and what we are to become. We see the struggle for Redemption. We see mercy. We see love. We see hope for the peace of mind and soul. To get this peace you must work on yourself. You must practice.

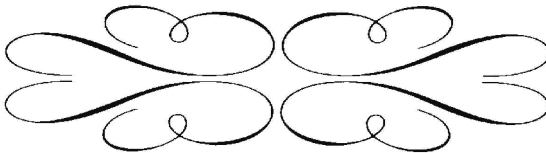
There is a satiric story "The Happy Hypocrite." written by an English essayist, Max Beerhom and published for the first time in London in 1896, part of a book named: "The Yellow Book." It is the story of a man, Lord George Hell, a man with no scruples, a ter-

rible villain, who not only is mean, but he looks mean. His ugly face was enough to scare anyone. One day George falls in love with a beautiful and innocent lady, named Little Miss Mere, asking her to marry him. She refuses and tells him that she can never be the wife of a man whose face is not saintly. As a result, Lord George finds a mask-maker who fashions him the mask of a saint, perfect in every detail. Again, Lord Hell asks the hand of the young Miss Mere; this time she accepts to marry him. Minute by minute, hour by hour, day by day, Lord George does everything he can not to be discovered who he really is. He is careful to always portray himself as a kind, unselfish, patient, and attentive husband. He is successful in maintaining the saintly image until the day he encounters and old enemy who tears of the mask in front of his wife. But when the mask is torn away, a saint's face is revealed. Lord George Hell had become the person he was trying to be, minute by minute, hour by hour, day by day. Practice had made him perfect.

We must practice holiness to become perfect That is the spirit of the Christmas message: minute by minute, hour by hour, day by day. We must practice living in defiance of everything that distorts the picture of God in us and His loving mercy we see in Jesus, from the cradle to the cross.

Follow Jesus Who gives you the peace of mind, heart, and soul. When you follow Jesus in His spirit of loving mercy do not be surprised to see others following your example. After all, the spirit of Christmas is contagious. ▪

Fr. Roman Braga

The Days after Christmas

The joys of the Christmas season are gone. We exchanged greetings and presents. We shared meals with others, we delighted in fellowship. But now we are “back to earth.” The depth of winter is upon us, the weather is bad, and it may be even worse. The bills are more numerous than usual. We are experiencing the let-down feeling that comes when Christmas is over. We all have it, the feeling that is nurtured by the long time we have spent getting ready for the holiday. And then after of a few hours of celebration, it is all over! We expected so much, and the reality was so nice. But it only lasted a short moment in our life. It was like a bright, shining vision that now faded away, and we are back in the humdrum routine with the same old problems of illness, poverty, drudgery, and wickedness. But if this is what Christmas is all about, it is a terrible thing. If it lifts our spirits briefly only to crush them later in utter despair, then Christmas is not joy, peace and good will. And certainly, it is not what God had in mind for us.

Let us think of the shepherds, Mary, and the wise men to see how Christmas affected their lives. In his Gospel, Saint Luke tells us that “Then the shepherds returned, glorifying and praising God for all things that they had heard and seen...” (Lk. 2:20). Saint Luke has them singing as they go, as if the glory of that night would remain with them for the rest of their days. They went back to the fields and their nightly watching of the sheep. The same fields, the same routine, but with a difference. The “day after” for them did not mean a let-down feeling, no day of exhaustion. Something wonderful happened on Christmas day. They had seen God; they have caught a glimpse of Heaven. They went back to the old life of raising sheep on the same hills as before. Yet, it was a new, different life, full of praise to God and full of joy in the good news of God’s gift.

Now, let us look at how Christmas affected Mary, the Mother of God. The New Testament gives us one of the most beautiful descriptions of her, a poem in itself: “... His mother kept all these things in her heart” (Lk. 2:51). She kept Christmas in her heart and would never let it depart from her. She kept the

vision alive through prayer and meditation. It would never die. For Mary there would not be the let-down feeling of the “day-after.”

And what about the wise men? Saint Matthew, in his Gospel, talks about the wise men who went back home another way. No doubt he meant that they took a different route as not to have to meet with Herod again: “... they departed for their own country another way” (Mt. 2:12). But there is another meaning to this, a spiritual one: what they have seen in the manger had changed their lives. No one who ever meets Christ with a good will, returns the same way. At Bethlehem we find a new and better way to live.

So, leaving Christmas behind, let us go another way, God’s way, leaving behind the old fears, the old grudges, the old sins, the old sorrows.

As we take down the Christmas decorations to be stored in the attic or in the basement till the following year, let us be careful not to “take down” Christ. He was not meant for the attic, but for the living room of our heart, year around. His presence with us is what Christmas is all about. If He dwells in our minds and hearts, there will be no serious let-down feeling the day after Christmas. His presence will make all the days after Christmas warm with His presence, forgiveness, and love.

Fr. Roman Braga

AWAY IN A MANGER

Children Christmas Carol

**Away in a manger, no crib for his bed,
The little Lord Jesus laid down His sweet head.
The stars in the bright sky looked down where He lay,
The little Lord Jesus asleep on the hay.
The cattle are lowing, the baby awakes,
But little Lord Jesus no crying He makes.
I love Thee Lord Jesus, look down from the sky,
And stay by my side until morning is nigh.
Be near me, Lord Jesus, I ask Thee to stay,
Close by me forever and love me I pray.
Bless all the dear children in Thy tender care,
And take us to heaven to live with Thee there.**

Ziua Recunoștinței

În loc să vorbesc despre Evanghelie cred că este mai indicat să spun câteva cuvinte referitoare la semnificația acestei sărbători naționale, ea fiind poate cea mai creștină dintre toate.

Ideea de a mulțumi Marelui Dumnezeu nu este ceva nou, ci este veche de când lumea. Ea nu a început acum 300 de ani, odată cu instituirea acestei sărbători pe continentul American.

Viața spirituală a poporului ales al lui Dumnezeu din Vechiul Testament era plină de ceremonii și de rugăciuni care reflectau această idee de recunoștință. Erau mulțumiri speciale și sacrificii aduse lui Dumnezeu în semn de mulțumire. În fiecare an după strângerea recoltei avea loc un festival. Psalmistul spune: “Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?” (Ps 115:3).

Hristos vorbește despre recunoștință și lipsa ei. În parabola celor zece leproși care au fost vindecați unul singur s’a întors să mulțumească și să dea slavă lui Dumnezeu. Issus întreabă: “Au nu zece s’au curățit? Dar cei nouă unde sunt?” (Luca 17:17).

În America această zi datează de pe vremea primilor pelerini. Pare paradoxal că circumstanțele triste ale anului 1621 au dat naștere acestei sărbători de mulțumire. În zilele noastre, mai cu seamă tineretul, mănâncă curcan și gem de coacăze dar nu știe ce s’a întâmplat atunci în anul acela când primii pelerini au descins pe țărmul stâncos al noului continent. La o serbare a unor elevi din cursul primar un ziarist a întrebat pe copii ce înseamnă pentru ei această zi de “Thanksgiving:” unii au spus, curcan, un altul a spus, prăjitură cu umplutură de bostan, alții au spus, o petrecere. Nici unul nu a știut ceva despre cei 102 pelerini care au coborât în acel an, obosiți și bolnavi de pe faimosul vas Mayflower. În decursul aceluia an, în “Lumea Nouă,” aproape jumătate din ei au murit. Se spune că în acel an s’au săpat de șapte ori mai multe morminte decât s’au construit locuințe. Dar în vara care a urmat cei care au supraviețuit au reușit să defrișeze și să planteze zece hectare de pământ. Toți acești oameni, bărbați, femei și copii, erau oameni cu mare credință în

Dumnezeu. Ei au fost ajutați și de Indieni care locuiau în acele locuri, astfel încât munca lor a fost răsplătită cu o bogată recoltă. Coloniștii au simțit atunci un puternic sentiment de recunoștință, de laudă și de ușurare. Au pregătit atunci un mare ospăț la care au invitat și pe indigenii care i-au ajutat. Împreună s'au rugat, au intonat imnuri de mulțumire și s'au ospătat în această primă sărbătoare americană de "mulțumire." Cu această ocazie, Guvernatorul W. Bradford, fondatorul coloniei din Plymouth, a declarat să se stabilească o zi de rugăciune și mulțumire.

Să ne gândim cât de puțin aveau acei primi coloniști, și cât de mare a fost recunoștința lor; să ne gândim la strămoșii noștri cât de puțin aveau și cât de greu au muncit, zi și noapte, și nu și-au pierdut niciodată credința în Dumnezeu. Astăzi, noi trebuie să cădem în genunchi și cu adâncă smerenie să mulțumim Domnului pentru toate câte avem.

Spre exemplu, înainte de Crăciun, poșta este inundată de scrisori ale copiilor către "Moș Crăciun" în care cer să li se aducă ceea ce își doresc. Dar după

ce primesc în dar de Crăciun cadouri de la părinți, rude și prieteni, nimeni nu scrie o scrisoare de mulțumire către "Moș Crăciun." Există o legendă care spune că doi îngeri au fost trimiși din cer pe pământ să adune rugăciunile oamenilor. Unul dintre îngeri a avut sarcina de a colecta petițiile oamenilor, iar cel de al doilea rugăciunile oamenilor de mulțumire. La întoarcerea în cer, cel care colectase cere-rile oamenilor avea un coș plin până la refuz. Cel de-al doilea se întorsese cu un coș aproape gol.

O altă poveste spune că o femeie scoțiană, când a văzut pentru prima oară marea a strigat: "Mulțumesc lui Dumnezeu pentru ceva care este din plin," adică apă. O fetiță i-a spus tatălui ei într' o zi: "mă duc să număr stele de pe cer." Nu după mult timp însă s'a întors și a spus: "Nu le pot număra. Nu am crezut că sunt atât de multe." Ceva similar se întâmplă atunci când ne dăm osteneala să ne amintim toate câte primim și am primit de la Dumnezeu: numărul este infinit.

Noi avem atât de multe lucruri pentru care să mulțumim Domnului: pentru că ne-a dat viață, pentru dra-

gostea și mila Lui, pentru că a venit pe pământ, s'a făcut om și a murit pe Cruce pentru noi. Să mulțumim Sfântului Duh că a venit să sălășluiască în noi și să ne facă temple ale lui Dumnezeu. Să mulțumim pentru preoți, pentru credința noastră, că suntem creștini și nu trăim în întuneric și necredință. Să mulțumim pentru America, pentru toate bunurile materiale, pentru sănătate, pentru hrana abundentă, pentru familiile noastre, pentru copii, pentru flori, copaci și câte multe altele.

Într'un număr al revistei Reader's Digest a fost o frumoasă și inocentă rugăciune de mulțumire: "Mulțumim Domnului pentru doctori și operațiile pe inimă, pentru renașterea patinelor cu rotile, pentru îmbrăcămintea de tip "punk," pentru blue jeans care pălesc și visuri care rămân vi. Pentru un Papă Polonez și glume care nu sunt poloneze, pentru alegeri și electricitate, pentru elefanți și fluturi, pentru mâncarea noastră în care totul trebuie să fie de ciocolată și totul fără calorii, pentru Crăciun și pentru întoarcerile acasă. Dar mai presus de toate Te slăvim pentru că ne vindeci dincolo de durere, pentru dragostea nemărginită, pentru viața dincolo de moarte și misterele de ne înțeles."▪

Predică a Pr. Roman Braga într'o Duminică înainte de Thanksgiving. Data și locul, necunoscute.

COLINDĂ TRADIȚIONALĂ ROMÂNEASCĂ

ÎN CANA GALILEII

**La nunta ce s-a-ntâmplat în Cana Galileii,
Fosta și Iisus chemat în Cana Galileii,
Iară mama lui Iisus, în Cana Galileii,
Văzând că nu-i vin de-ajuns, în Cana Galileii.
Zise, Fiul meu iubit, în Cana Galileii,
Vinul ni s-a isprăvit, în Cana Galileii.
Iar Iisus că s-a sculat, în Cana Galileii,
Slugile și-le-a chemat, în Cana Galileii.
Șase vase de-apă a pus, în Cana Galileii,
Și le-a umplut până sus, în Cana Galileii.
Iisus le-a blagoslovit, în Cana Galileii,
Apa vin s-a prefăcut, în Cana Galileii.**

A învăța să fii mulțumit în orice împrejurare

Sf. Pavel a învățat să trăiască o viață liniștită sufletește în ciuda distracțiilor externe. În scrierile sale, menționează în mai multe rânduri situațiile tumultuase cu care se confruntă (Ex. 2 Cor 6:4-10; 11:23-30; 12:7-10). Cu toate acestea, în ciuda numeroaselor și continue distracții care i se întâmplă, le spune Filipenilor:

N-o spun ca și cum aș duce lipsă, fiindcă eu m'am deprins să fiu îndestulat cu ceea ce am. Știu să fiu și smerit, știu să am și de prisos; în orice și în toate m'am învățat să fiu și sătul și flămând, și în belșug și în lipsă. (Filip 4:11-13)

Să observăm de la bun început că nu numai greutățile sunt cele care ne distrug liniștea interioară, dar și lucrurile care ne sunt de folos. Abundența de bunuri din această lume este la fel de distructivă cum sunt și lipsurile, hrana prea multă la fel ca lipsa ei, stima la fel ca înjosirea. Necazurile sufletești nu vin numai din partea adversarilor care ne atacă buna stare și aspirațiile, dar vin și din partea lupilor în piele de oaie, adică, prosperitatea și confortul acestei lumi. Sentimentul de mulțumire al Sf. Pavel nu se află în caracteristicile trecătoare ale acestei lumi, fie ele benefice sau detrimentale fizic, ci în Hristos care este mereu același, astăzi, mâine și totdeauna. Cum a reușit el, practic, să atingă acest grad de mulțumire?

Sf. Pavel spune că a învățat să fie mulțumit, și că a fost instruit în tainele foamei și ale îndestulării, ale abundenței și ale lipsurilor. Liniștea sufletească care vine de la Dumnezeu nu s'a coborât la semnul unui baton magic care instantaneu i-a transformat viața. La fel ca și noi, Sf. Pavel a trebuit să învețe să trăiască o viață creștină, să trăiască cu și în Hristos, în nesfârșitele necazuri și bucurii ale acestei vieți. Ce putem învăța de la el ca să ne protejăm de fragilitatea globală, de instabilitatea națională, de situațiile tensionate din parohii, de anxiozitățile personale care ne asaltă fără încetare și ne despoaie de orice liniște și speranță?

Ce putem învăța de la el care să ne protejeze de abundența, confortul, bogăția, comoditatea, și materialismul care ne izolează de liniștea divină pe care lumea nu poate să ne-o dea? Cum a învățat el mulțumire în toate circumstanțele? Ne spune aceasta în versetele precedente și ne invită să urmăm calea pe care el a parcurs-o.

Bucurați-vă pururea întru Domnul

Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iară zic: Bucurați-vă. Îngăduința voastră să se facă știută tuturor oamenilor. Domnul este aproape. (Filip 4:4-5)

Reacția de a ne bucura în mijlocul încercărilor poate fi aspră și defensivă. Cum să mă bucur când mi-am pierdut serviciul? Când mă contrazic cu soția? Când sunt îngrijorat pentru copii? Când sunt în neînțelegere cu preotul? Nu este asta o glumă crudă și lipsită de sensibilitate să mi se ceară să mă bucur? Cu toate acestea, dacă suntem sinceri cu noi înșine, să ne gândim dacă ne bucurăm atunci când bunăstarea abundă și viața pare roză. Să începem deci prin a fi îngăduitori cu noi înșine în ceea ce privește dependabilitatea noastră emoțională de circumstanțele externe. Aceasta este premiza îndemnului făcut de Sf. Pavel.

Să considerăm cu grijă cuvintele Sf. Pavel. El nu ne îndeamnă să ne bucurăm de situația noastră prezentă, nici de necazurile pe care le întâlnim, și nici de binefacerile pe care le câpătăm, ci să ne bucurăm în Domnul. Desigur că suntem influențați de realitățile tangibile care ne înconjoară și cădem pradă cu ușurință acestui montagne russe emoțional, care ne ridică în slava cerului cu anticipații și numeroase așteptări numai ca apoi să ne arunce în abisul decepțiilor și al așteptărilor neimplinite. Sf. Pavel ne spune că realitatea acestei vieți trecătoare nu trebuie să manipuleze starea noastră psihică dacă ne concentrăm atenția asupra realității care este Hristos, cel care este mereu prezent alături de noi și care ne susține în toate urcușurile și căderile.

Ca un copil rănit care aleargă în brațele mamei sale, la fel și noi suntem consolati de protecția îmbrățișare a lui Hristos care este mai puternică decât oricare din necazurile noastre – mai puternică decât însuși moartea. Și la fel cum un copil entuziasmat de o mare descoperire aleargă la mama sa, la fel și noi suntem întăriți de bucuria Domnului, pe care lumea nu poate să ne-o ia.

Fără însă a ignora realitatea trecătoare a circumstanțelor noastre prezente, să îmbrățișăm realitatea infinit mai mare dar prezentă și nevăzută care umple totul. Sf. Pavel ne asigură: “Domnul este aproape.” Să alergăm la el!

Să ne rugăm cu mulțumire

Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre, întru Hristos Iisus. (Filip 4:6-7)

Anxiozitatea este un tovarăș de viață permanent. Domnul scoate în evidență că anxiozitatea se naște când ne fixăm atenția spre viitor, preocupați de ce s’ar putea întâmpla, în loc să fim absorbiți de prezent și de ceea ce se petrece în prezent. Iisus compară grijile noastre lumești care se nasc din eforturile noastre de a ne descurca singuri, cu viața liniștită a Împărăției unde Tatăl nostru Cereșc are grijă de noi (Matei 6:31-34). Această obsesie cu viitorul, poate fi luminousă sau sumbră, dar în orice caz vom observa o neliniște interioară care înlocuiește liniștea prezentă. În felul acesta, neliniștea noastră interioară, este un imbold de a lăsa la o parte fanteziile despre viitor, de unde Dumnezeu este absent, și de a ne întoarce în prezent, unde Dumnezeu ne așteaptă cu răbdare și cu dragoste.

Sf. Pavel ne oferă îndrumări practice de cum să facem această trecere de la viitor la prezent, de la lume la Împărăție, de la angoasă la liniștea sufletească: “prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu.” Rugăciunea este simplu, a vorbi cu Dumnezeu. Suntem îndemnați să vorbim cu Dumnezeu despre orice, dar Sf. Pavel atrage atenția asupra două aspecte care sunt esențiale dacă vrem să combatem anxiozitatea: rugămintea și mulțumirea.

Prin rugăciunea fierbinte facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre. Prin aceasta spunem lui Dumnezeu ce vrem. În îndemnul Sf. Pavel sunt însă două lucruri, ambele semi-conștiente, care ne împiedică să ne rugăm cu folos. Prima piedică este aceea că dacă Dumnezeu știe deja ce vrem înainte ca noi să ne exprimăm, care este rațiunea de a mai cere? În al doilea rând, ne este teamă că ceea ce cerem este trivial, ne spiritual, egoist și în felul acesta ne este rușine a cere lui Dumnezeu. Ambele obsta-

cole sunt rezultatul unei pioșenii prost înțeleasă; Dumnezeu ne va da ceea ce avem nevoie deci să nu îl mai deranjăm. Dar motivul pentru care cerem ceva lui Dumnezeu nu este numai decât pentru a primi ceea ce cerem, cât pentru a oferi toate dorințele, grijile, problemele noastre și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu. Sf. Pavel scoate în evidență în acest pasaj nu faptul că vom primi ceea ce cerem, “ci pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre, întru Hristos Iisus.” Oferind lui Dumnezeu toate câte avem în sufletul nostru, facem loc acolo pentru liniștea pe care nici cuvintele și nici o altă noțiune nu o poate pricepe, acolo unde hoții nu pătrund și moliile nu distrug.

A cere lui Dumnezeu, fără însă a da mulțumire, scurt circuitează cererile noastre. Recunoștiința este ceea care transformă cererile nostre în oferte. Recunoștiința arată că suntem conștienți că ceea ce primim este darul lui Dumnezeu, dându-ne seama că “toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este, pogorându-se de la Părintele Luminilor” (Iacov 1:17). Aceasta este o expresie de profundă încredere că Dumnezeu știe ce ne este de folos. Noi Îi cerem ce vrem și Îi mulțumim pentru ceea ce ne dă. Mulțumirea este cea care ne deschide ochii pentru a vedea prezența invizibilă a lui Dumnezeu în lumea vizibilă. Cu timpul, înpletirea recunoștiinței față de Dumnezeu cu cererile noastre are o influență transformativă asupra a ceea ce credem că avem nevoie sau dorim, și în felul acesta se subminează sursa angoaselor lăsând loc să pătrundă liniștea în locul lor.

Sună poate simplist. Este de fapt simplu, dar nu simplist, deoarece reușita constă tocmai în smerenia de a ceda grijile noastre Domnului prin cereri copilărești și recunoștiință simplă. Știm din experiența de zi cu zi cât este de greu a ne debarasa de gândurile care ne frământă – mintea noastră cea căzută prin păcat manipulează continuu imagini lipsite de prezența lui Dumnezeu despre un viitor strălucit sau unul sumbru, cu încredere de sine. Numai dialogul simplu, nepretențios, cu Dumnezeu și recunoașterea prezenței și grijii lui pentru noi este ceea ce înlătură iluziile mintale care stau la baza angoaselor.

Să ne gândim la lucruri înălțătoare

Câte sunt adevărate, câte sunt cinstite, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele

ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu voi. (Filip 4:8-9)

În acest al treilea sfat, Sf. Pavel promite din nou pace, de data asta nu ca rezultat al rugăciunii, ci ca un dublu îndemn de a gândi și de a acționa: de a promova gânduri bune, și de a urma exemple bune.

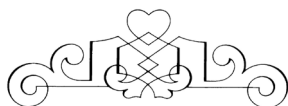
Convingerea neclintită a Sf. Pavel cât și a întregii Sfintei Tradiții, este aceea că avem deplin control asupra ceea ce gândim. Putem, așa cum le spune Sf. Pavel Romanilor, să ne concentrăm atenția pe lucruri trupești sau pe lucruri spirituale (Rom 8:5-7). Alegerea este a noastră. Pentru simplu fapt că un gând pătrunde în mintea noastră, nu înseamnă că trebuie să îi dăm crezare, să ni-l însușim și să îl adoptăm. Putem înlocui gândurile îngrijorătoare și critice cu reflecții asupra ce este de laudă, sau excelent, sau demn de menționat. Asta nu înseamnă că nu recunoaștem realitatea lucrurilor negative care ne înconjoară, dar să nu ne concentrăm asupra lor, să nu ne lăsăm controlați de ele. Să alegem a contempla pozitivul iar negativul să îl trecem cu vederea pe cât se poate. Pentru a realiza această uniune cu Dumnezeu, trebuie să practicăm această atitudine continuu; o singură dată pentru totdeauna nu este suficient.

Atunci când ne concentrăm atenția pe modele demne de urmat, cei pe care Dumnezeu îi pune în calea noastră ca fiind exemple demne de urmat, inclusiv sfinții, vom deveni treptat ca ei, care sunt la fel ca Hristos. “Fiți următori ai mei, precum și eu sunt al lui Hristos” (I Cor 11:1). Începem astfel să apreciem ce apreciază ei, să dorim ce doresc ei, să ne rugăm cum se roagă ei, să îndurăm ce îndură ei, să ne bucurăm de ce se bucură ei. Lumea cunoaște puterea repetiției. Suntem continuu bombardați cu imagini și reclame care să ne atragă a ne asemena cu un atlet faimos, sau un actor renumit, o persoană ideală, fabricată, numai și numai de am consuma produsele respective. Această imitare produce o neliniște tulburătoare în loc de o pace liniștitoare. Să ne alegem astfel cu grijă modelele de urmat.

Asemena lui Sf. Petru, dacă avem atenția concentrată asupra valorilor și vântului—asupra gândurilor negative și a mentorilor lumești—ne înecăm în marea angoaselor neroditoare și neliniștitoare. Dar dacă ne ținem privirea ațintită asupra lui Hristos, sursa și țelul credinței noastre, vom păși pe ape divin calme în mijlocul furtunilor.

Să învățăm alături de Sf. Pavel, mulțumire în toate instanțele bucurându-ne totdeauna în Domnul, vorbind cu El despre orice cu recunoștință, și mergând pe urmele sfinților Lui cu gânduri plăcute Domnului.

Pr. John Konkle

Ziua de Crăciun

Era în dimineața zilei de Crăciun. Stăpânul unui câine mare și flocos a sunat la veterinar zicând: “Bună ziua Doctore; este vorba de câinele meu, Prince; are o umflătură mare la colțul gurii.” “Domnule,” a răspuns doctorul, “este ziua de Crăciun, nu poate să aștepte până mâine?” “Te rog doctore, lasă-mă să îl aduc la dumneata acum.” “Bine,” a răspuns doctorul, “adu-l imediat că plec la biserică.” Ajuns la veterinar, doctorul a examinat succinct câinele și a întrebat pe stăpân; “Dumneata ai copii?” “Vai de mine,” a exclamat îngrijorat stăpânul, “este ceva contagios?” “Nu,” a răspuns veterinarul, “este numai gumă de mestecat.”

Bucuria Crăciunului este contagioasă; este mult mai contagioasă decât guma de mestecat, nu din cauza cadourilor de jucării, rochițe

frumoase, dulciuri și gumă de mestecat. Bucuria Crăciunului este contagioasă datorită spiritului care se ascunde în spatele cadourilor. Spiritul Crăciunului este următorul: Bunul Dumnezeu s’a făcut unul ca noi ca să ne spună cât ne iubeste. Iar darurile pe care noi le oferim de Crăciun simbolizează dorința noastră lăuntrică de a împărtăși aceasta cât mai mult.

Astăzi mergem, cu colinda să spunem tuturor că Dumnezeu s’a întrupat, că a devenit om, că este unul dintre noi. Copiii se uită la imaginile de Crăciun care înfățișează un prunc, o iesle, trei păstori, toți aflând azi de nașterea lui Iisus. Dar asta nu este decât începutul acestui eveniment gigantic. Iisus a venit să aducă pace. Dar ce fel de pace? Omenirea nu a avut liniște de când

Adam a încălcat porunca lui Dumnezeu, și nu va mai avea pace decât atunci când ne vom pocăi. Iisus spune: “Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă, nu precum dă lumea vă dau Eu. Să nu se tulbure inima voastră, nici să se înfricoșeze” (Ioan 14:27). Dumnezeu a venit în lume să ne dea liniște sufletească; asta este ce este important. Acesta este mesajul Crăciunului.

Să ne gândim la vremurile când Iisus S’a născut. Palestina era o regiune bântuită de războaie sociale. Imperiul Roman domnea asupra întregii regiuni Mediteraneene. Grupuri de fanatici complotau asasinări și acte de terrorism. Numărul mic al conducătorilor bogați domnea peste masele sărace. Liderii religiilor făceau compromisuri cu liderii politici pentru a-și menține pozițiile. Ierusalimul era un loc de confruntări și vărsare de sânge. Acesta era climatul în care S’a născut Hristos. Și cu toate acestea El a devenit sursa nesfârșită de liniște sufletească.

Când ne uităm în iesle vedem un Prunc și o Cruce. Vedem pericol, vedem risc. Vedem conflictul dintre ceea ce suntem și ceea ce tre-

bue să devenim. Vedem lupta pentru răscumpărare. Vedem milă, vedem dragoste, vedem speranța pentru pacea sufletească și psihică. Această liniște se obține cu străduință, cu practică.

Este o piesă satirică, “The Happy Hypocrite” (Fericitul Ipocrit), scrisă de eseistul Englez Max Beerhom și publicată pentru prima dată la Londra în anul 1896, făcând parte din volumul “The Yellow Book” (Cartea galbenă). Este povestea unui om, Lordul George Hell, un om fără scrupule, un nemernic, care nu era numai rău dar avea și o înfățișare respingătoare. Urâtenia chipului său era suficientă să sperie pe oricine. Într’o bună zi, Lordul George se îndrăgostește de o tânără frumoasă și inocentă, Little Miss Mere, și o cere în căsătorie. Ea însă refuză spunând că nu poate fi soția unui om care nu are trăsături de sfânt. Drept rezultat, Lordul George găsește un fabricant de măști care îi face o mască perfectă din toate punctele de vedere. Din nou Lordul Hell cere în căsătorie pe domnișoara Mere, și de data aceasta ea acceptă propunerea. Minut de minut, oră de oră, zi de zi, Lordul Hell

face tot ce îi stă în putință să nu se descopere cine este el de fapt. Are mare grijă să fie blând, generos, și un soț atent, reușind să mențină această imagine până în ziua când se întâlnește cu un vechi rival care îi smulge masca în prezența soției. Dar când masca e luată jos, apare chipul unui sfânt; Lordul George Hell devenise persoana care el, minut de minut, oră de oră, zi de zi, a încercat să fie. Practica l-a făcut perfect.

Pentru a atinge perfecțiunea trebuie să o practicăm; acesta este mesajul spiritului de Crăciun: minut de minut, oră de oră, zi de zi. Trebuie să trăim disprețuind tot ceea ce distorsionează imaginea lui Dumnezeu în noi și dragostea Lui pe care o vedem în Hristos, de la leagăn până la Cruce.

Să urmăm pe Hristos Care ne dă liniștea sufletească. Atunci când Îl urmăm pe Hristos în spiritul de dragoste și milă, și alții vor urma exemplul nostru. Spiritul Crăciunului este contagios.

Pr. Roman Braga

A doua zi de Crăciun

Bucuria zilelor de sărbătoare a trecut. Am schimbat cadouri și urări, am prăznuit împreună, ne-am bucurat de tovărășia altora. Dar acum am revenit cu “picioarele pe pământ.” Suntem în toiul iernii, vremea este rea; bilurile sunt mai numeroase ca de obicei. Acum simțim un sentiment de tristețe pe care îl avem cu toți când sărbătorile Crăciunului au trecut. Este sentimentul pe care l-am nutrit de-a lungul pregătirilor premergătoare Crăciunului. Iar după câteva ore de sărbătoare, totul s’a terminat! Am sperat atât de mult și realitatea a fost atât de frumoasă. Dar a durat numai un scurt moment în viața noastră. A fost ca o viziune sclipitoare care acum s’a estompat și ne aflăm din nou în aceeași rutină, cu aceleași probleme de lipsuri, boală, necazuri și răutăți.

Dar dacă asta este semnificația Crăciunului, este o situație teribilă. Dacă ne înalță spiritele numai pentru un foarte scurt timp și apoi cădem într’o stare de desperare, atunci Crăciunul nu este nici bucurie, nici pace, nici bunăvoință. Și sigur nu este ceea ce Dumnezeu a avut în gând pentru noi.

Să ne gândim la păstori, la Maria, la Magi și să vedem cum i-a afectat pe ei Nașterea Domnului. Sfântul Luca spune: “Și s’au întors păstori, slăvind și laudând pe Dumnezeu, pentru toate câte au zis și văzuseră...” (Luca 2:20). Sfântul Luca îi descrie întorcându-se pe drumul lor de întoarcere, ca și când bucuria acelei nopți va rămâne în sufletul lor pentru tot restul vieții. S’au întors la câmpurile și turmele pe care le păstoreau, aceleași câmpuri, aceeași rutină, dar diferită. Zilele de după Crăciun pentru ei nu au avut un sentiment de descurajare, de oboseală. Ceva minunat s’a întâmplat în ziua de Crăciun: au văzut pe Dumnezeu; au văzut pentru un scurt moment paradisul. S’au întors la viața lor de păstori ca și înainte, dar o viață diferită, o viață plină de laudă pentru Dumnezeu și plină de bucurie pentru darul primit de la Dumnezeu.

Să vedem în continuare cum a fost Maria, Maica Domnului, afectată de acest eveniment. Noul Testament ne oferă una dintre cele mai frumoase descrieri: “Iar mama Lui păstra în inima ei toate acestea...” (Luca 2:51). Ea a păstrat Crăciunul în inima ei pentru totdeauna. A păstrat acea viziune prin rugăciune și contemplație. O viziune care nu va muri niciodată.

Iar despre Magi, Sf. Matei spune că s’au întors acasă pe un alt drum ca să nu se întâlnească cu Irod; “...pe altă cale s’au dus în țara lor” (Matei 2:12). Dar mai există o interpretare spirituală, și anume, ceea ce Magii au văzut în iesle le-a schimbat viața. Nimeni din cei care se întâlnesc cu Hristos nu se mai întorc cum au fost. La Betlehem aflăm o viață nouă și una mai bună.

Deci lăsând Crăciunul în urmă, să pornim pe un alt drum, pe drumul pe care ne îndrumă Dumnezeu, lăsând în urmă vechile griji, păcatele, invidiile, și toate regretele.

În timp ce strângem decorațiile de Crăciun pentru a le pune la păstrare pentru anul viitor, să fim cu grijă să nu “strângem” și pe Hristos odată cu ele. Locul Lui este în inimile noastre pe tot timpul anului. Însemnătatea Crăciunului este tocmai prezența Lui în viața noastră de zi cu zi. Dacă Hristos este mereu prezent în mintea și sufletul nostru, atunci nu vom avea nici un sentiment de tristețe după ce a trecut sărbătoarea Crăciunului, ci toate zilele care urmează vor fi pline de căldură, iertare și dragoste.

FEAST OF NATIVITY AND THEOPHANY
2020-2021
SCHEDULE OF SERVICES

Thursday, December 24 Eve of Nativity	Royal Hours, Typica	6:30 am
	Vesperal Liturgy of St. Basil	8:00 am
	Vigil Service	6:00 pm
Friday, December 25 Nativity of the Lord	Akathist & Hours	9:00 am
	Liturgy of St. John	10:00 am
	Vigil Service	6:00 pm
Saturday, December 26 Sinaxis of the Theotokos <i>Christmas Carols sung by the nuns</i>	Akathist & Hours	8:00 am
	Liturgy of St. John	9:00 am
		1:00 pm
Sunday, December 27 Protomartyr Stephen	Akathist & Hours	9:00 am
	Liturgy of St. John	10:00 am
Thursday, December 31	Vigil Service	6:00 pm
	Thanksgiving Service	11:30 pm
Friday, January 1, 2021 Circ. Of our Lord	Akathist & Hours	9:00 am
	Liturgy of St. Basil	10:00 am
Tuesday, Jan. 5, Eve of Theophany	Royal Hours, Typica	6:30 am
	Vesperal Liturgy of St. Basil & Great Blessing of Water	8:00 am
	Vigil Service	6:00 pm
Wednesday, Jan. 6 Theophany	Akathist & Hours	8:00 am
	Liturgy of St. John & Great Blessing of Water	9:00 am
	Great Vespers	5:00 pm

All services as well as the Christmas carols will be
streamed.

We invite you to participate.